

1

Ik ijsbeerde door mijn kamer en probeerde de spanning in mijn lichaam kwijt te raken. Toen de Selectie nog in een ver verschieft lag, had dat spannend geklonken, als iets wat misschien een rol zou gaan spelen in de toekomst. Maar nu? Nu wist ik het niet zo zeker meer.

De telling was klaar en de uitkomsten waren verscheidene keren gecontroleerd. Het paleis personeel was opnieuw ingedeeld, de kamers voor de nieuwe gasten werden in orde gemaakt en er werd druk gewerkt aan hun garderobes. De spanning groeide en in één klap voelde ik tegelijkertijd angst en opwindning.

Voor de meisjes begon alles zodra ze het formulier hadden ingevuld. Op dit moment moesten duizenden van hen dat gedaan hebben. Voor mij begon het vanavond. Vandaag was ik negentien geworden. Ik had de huwbare leeftijd bereikt.

Voor mijn spiegel bleef ik staan om mijn das nog een keer te inspecteren. Vanavond zouden er meer ogen op me gericht zijn dan anders en ik moest eruit zien als de zelfverzekerde prins op wie iedereen rekende. Mijn das zat perfect en ik ging op weg naar mijn vaders kantoor.

Onderweg knikte ik naar adviseurs en wachten die ik kende. Dat over twee weken allerlei meisjes door deze gangen zouden lopen, was moeilijk voor te stellen. Omdat mijn vader me daarom verzocht had, klopte ik zo vastberaden mogelijk op de deur. Blijkbaar moest hij me telkens weer iets leren.

Klop zelfverzekerd, Maxon.

Hou op met dat ijsberen, Maxon.

Je moet sneller, slimmer, beter zijn, Maxon.

‘Binnen.’

Ik ging de studeerkamer binnen. Vader maakte zijn blik los van zijn eigen spiegelbeeld en gaf me een knikje.

‘Aha, daar ben je. Je moeder komt er zo aan. Ben je klaar?’

‘Natuurlijk.’ Een ander antwoord zou hij niet accepteren. Hij haalde een pakje tevoorschijn en zette dat voor me neer op zijn bureau.

‘Welgefeliciteerd.’

Ik maakte het zilverpapier open. Er zat een zwart doosje met nieuwe manchetknopen in. Hij had waarschijnlijk te veel aan zijn hoofd gehad om zich te herinneren dat hij me voor Kerstmis ook al manchetknopen had gegeven. Het zou wel bij deze baan horen. Misschien zou ik later, als ik koning was, mijn zoon ook per ongeluk twee keer hetzelfde cadeau geven. Maar voor het zover was, moest ik eerst nog een vrouw zien te vinden.

Een vrouw. Ik speelde met het woord, maar ik zei het niet hardop, daarvoor deed het te vreemd aan.

‘Dank u wel, vader. Ik zal ze meteen aandoen.’

‘Je moet er vanavond op je best uitzien,’ zei hij, en hij keek me strak aan. ‘De Selectie zal voortdurend in ieders gedachten zijn.’

Ik glimlachte nerveus. ‘In de mijne ook.’ Ik overwoog of ik hem zou vertellen hoe gespannen ik was. Tenslotte had hij dit ook allemaal doorgemaakt. Ooit moest hij hetzelfde soort twijfels hebben gehad.

Blijkbaar sprak mijn gezicht boekdelen.

‘Bekijk het van de zonnige kant, Maxon. Het is de bedoeling dat dit leuk is,’ zei hij op overredende toon.

‘Dat is het ook, maar het gaat allemaal zo snel. Het overvalt me een beetje.’ Ik concentreerde me op het vastmaken van de manchetknopen.

Hij lachte. ‘Op jou maakt het misschien de indruk dat het snel gaat, maar ik ben al jaren bezig met de voorbereiding.’

‘Hoe bedoelt u?’ Onderzoekend keek ik hem aan.

De deur ging open en mijn moeder kwam binnen. Mijn vaders gezicht lichtte op.

‘Amberly, je ziet er adembenemend uit,’ begroette hij haar.

Zoals altijd glimlachte ze, alsof ze niet kon geloven dat iemand haar bijzonder vond. ‘Niet al te opvallend, hoop ik. Ik wil absoluut geen aandacht trekken,’ antwoordde ze terwijl ze mijn vader omhelsde. Ze liet hem los en trok me stevig tegen zich aan. ‘Gefeliciteerd, zoon.’

‘Dank u, moeder.’

‘Je cadeau komt nog,’ fluisterde ze, waarna ze zich weer omdraaide naar mijn vader. ‘Zijn we zover?’

‘We zijn zover.’ Hij bood haar zijn arm en die aanvaardde ze. Ik liep achter hen aan, in hun schaduw, zoals gewoonlijk.

‘Hoe lang duurt het nog, Uwe Hoogheid?’ vroeg een verslaggever.

De lampen van hun videocamera’s schenen warm in mijn gezicht. ‘De namen worden aanstaande vrijdag getrokken. De vrijdag daarna komen de meisjes hier aan,’ antwoordde ik.

‘Bent u zenuwachtig, Hoogheid?’ riep iemand.

‘Omdat ik ga trouwen met een meisje dat ik nog niet ken? Het hoort er allemaal bij.’ Ik knipoogde en zag ze gniffelen.

‘Wordt u daar niet vreselijk onrustig van?’

Ik zag ervan af om weer een gezicht te trekken dat bij de vraag paste en gaf een antwoord in de richting waaruit ik vermoedde dat de vraag kwam. ‘Integendeel, ik verheug me er enorm op.’ Of zoiets.

‘We weten zeker dat u de juiste keus zult maken, Hoogheid.’

Ik werd verblind door een flitslicht en hoorde gejuich. ‘Dat weet ik niet. Een meisje dat haar zinnen op mij gezet heeft, kan onmogelijk goed bij haar verstand zijn,’ antwoordde ik schouderophalend. Er werd weer gelachen.

Dit leek me een mooi moment om er een punt achter te zetten. ‘Neem me niet kwalijk, maar er is familie op bezoek en ik wil niet onbeleefd zijn.’ Ik draaide me om en haalde diep adem. Zou het de rest van de avond ook zo gaan?

Ik keek om me heen de Grote Zaal in. De tafels waren gedekt met

donkerblauwe kleden en de ruimte was helder verlicht om alle pracht en praal nog beter tot zijn recht te laten komen. Er was geen mogelijkheid om te ontsnappen. In de ene hoek bevonden zich hoogwaardigheidsbekleders, en in de andere journalisten. Geen enkele mogelijkheid om even rustig te kunnen zitten. Het leek me normaal dat ik de gang van zaken zou bepalen. Het was tenslotte mijn verjaardag. Maar dat leek nooit te kunnen.

Zodra ik aan de menigte ontsnapt was, sloeg mijn vader zijn arm om me heen. Zijn hand knelde om mijn schouder en ik verstrakte. Wat een onverwachte belangstelling.

‘Glimlachen,’ siste hij me toe terwijl hij naar een paar van zijn speciale gasten knikte. Ik gehoorzaamde. Mijn blik kruiste die van Daphne, die met haar vader vanuit Frankrijk naar ons toe was gekomen. Het kwam goed uit dat het feest samenviel met de onderhandelingen die onze vaders voerden over handelsovereenkomsten. Omdat ze de dochter was van de Franse koning, ontmoetten we elkaar regelmatig. Buiten mijn familie was zij waarschijnlijk de enige van wie ik kon zeggen dat ik haar echt kende. Het was prettig om in de zaal tenminste één bekend gezicht te zien. Ik knikte naar haar en ze hief haar champagneglas naar me.

‘Je moet niet zulke sarcastische antwoorden geven. Je bent de kroonprins. Ze willen dat je de leiding neemt.’

‘Het spijt me, vader. Het is een feest, en daarom dacht ik...’

‘Dat heb je dan verkeerd gedacht. Ik verwacht dat je tijdens de opnamen voor het nieuws een serieuze toon aanslaat.’ Hij bleef staan en keek me aan met zijn kalme grijze ogen.

Ik glimlachte, omdat ik wist dat hij dat wilde tegenover het publiek. ‘Natuurlijk, vader. Ik was er even niet bij met mijn gedachten.’

Hij liet me los en bracht zijn champagneglas naar zijn lippen. ‘Dat komt nogal vaak voor, de laatste tijd.’

Ik waagde een blik in Daphnes richting en draaide met mijn ogen. Ze lachte, omdat ze maar al te goed wist wat er in me omging. Mijn vader volgde mijn blik door de zaal.

‘Ziet er altijd leuk uit, dat meisje. Jammer dat ze niet mee kon loten.’

‘Ze is aardig, maar ik heb nooit bijzondere gevoelens voor haar gehad,’ antwoordde ik schouderophalend.

‘Mooi, want dat zou bijzonder stom van je zijn geweest.’

Ik besloot de sneer te negeren. ‘Bovendien verheug ik me op de ontmoeting met de deelnemers.’

Dat was koren op zijn molen. Hij begon weer te lopen en duwde me voor zich uit. ‘Het wordt tijd dat je eens echte keuzes gaat maken, Maxon, en goede ook. Ik weet zeker dat je mijn methoden veel te hard vindt, maar je moet het belang van je positie inzien.’

Ik onderdrukte een zucht. U vertrouwt me niet genoeg, dacht ik, maar ik heb al geprobeerd bepaalde keuzes te maken. ‘Maakt u zich geen zorgen, vader. Het kiezen van een vrouw neem ik heel serieus,’ antwoordde ik, in de hoop dat hij uit mijn toon op zou maken hoezeer ik dat meende.

‘Het is veel meer dan alleen maar iemand vinden met wie je goed kunt opschieten. Neem nou Daphne en jij. Jullie zijn goeie maatjes, maar ze is volslagen nutteloos.’

Hij nam nog een slok en zwaaide naar iemand achter me. Weer moest ik mijn gezicht in de plooi houden. Dit gesprek ging de verkeerde kant op. Ik voelde me ongemakkelijk, keek om me heen en stopte mijn handen in mijn zakken. ‘Ik moet maar eens wat rond gaan lopen.’

Hij wapperde met zijn hand en ik ging er snel vandoor. Hoe ik er ook over nadacht, de zin van dit gesprek drong niet tot me door. Hij had geen enkele reden om zo onaardig te zijn over Daphne, ook omdat ze niet eens mee mocht doen.

De Grote Zaal gonsde van opwinding. Mensen zeiden tegen me hoe heel Illea had uitgezien naar dit moment vanwege de spanning rond de keuze van een nieuwe prinses en mijn ophanden zijnde koningschap. Het was voor het eerst dat ik al die hooggespannen verwachtingen voelde en ik vreesde dat ik onder de druk zou bezwijken.

Ik schudde handen en nam blij verrast cadeaus aan die ik helemaal niet nodig had. Bij een van de fotografen informeerde ik beleefd naar de lens van zijn camera en ik kuste de wangen van familie, vrienden,

en waarschijnlijk ook van een aantal wildvreemden.

Eindelijk had ik een moment voor mezelf. Ik bekeek de menigte. Mijn aanwezigheid was vast ergens anders gewenst. Daphne ving mijn blik en kwam mijn kant op. Ik verheugde me op een normaal gesprekje. Maar dat moest wachten, want plotseling stond mijn moeder voor me.

‘Heb je het naar je zin?’

‘Zie ik eruit alsof ik het naar mijn zin heb?’

Ze streek een denkbeeldige plooi uit mijn kreukloze jasje. ‘Ja.’

Ik glimlachte. ‘Dat is het enige wat ertoe doet.’

Met een schuin hoofd en een lieve glimlach op haar gezicht keek ze me aan. ‘Kom eens even met me mee.’

Ik bood haar mijn arm en die aanvaardde ze blij. Begeleid door het geklik van camera’s liepen we naar de hal. ‘Kunnen we het volgend jaar iets bescheidener aanpakken?’ vroeg ik.

‘Dat denk ik niet. Tegen die tijd ben je waarschijnlijk al getrouwd en je vrouw zal dan misschien een groot feest willen.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Voor haar hoefde ik mijn gedachten niet te verbergen. ‘Misschien houdt zij ook van rustige verjaardagen.’

Ze lachte zacht. ‘Het spijt me, lieverd, maar een meisje dat zich opgeeft voor de Selectie is beslist niet op zoek naar iets rustigs.’

‘Hoe zat dat met u?’ vroeg ik me hardop af. Daar spraken we nooit over. Het vormde een vreemde, maar door mij bijzonder gewaardeerde scheidslijn tussen ons: ik was opgegroeid in het paleis, maar zij was hier uit vrije wil.

Ze bleef staan en keek me liefdevol aan. ‘Ik was helemaal vol van het gezicht dat ik op tv had gezien en was voortdurend aan het dagdromen over je vader, net zoals duizenden meisjes nu over jou dagdromen.’

Ik stelde me haar voor als een jong meisje in Honduragua. Een meisje met vlechten dat verlangend naar de televisie staarde. Ik zag haar zuchten, elke keer wanneer hij in beeld verscheen.

‘Alle meisjes fantaseren over een leven als prinses,’ ging ze verder. ‘Hoe het zou zijn om dolverliefd te worden en een kroon te dragen...’

Dat was tenminste het enige waar ik aan kon denken in de week voordat de namen getrokken zouden worden. Dat er veel meer bij kwam kijken, realiseerde ik me niet.' Haar gezicht kreeg een trieste uitdrukking. 'Ik had geen idee van de druk waaronder ik zou komen te staan, en hoe weinig privacy ik zou hebben. Maar toch, dat ik getrouwd ben met je vader, en dat ik jou heb...' Ze streelde mijn wang. 'Die dromen zijn uitgekomen.'

Ze keek me glimlachend aan, maar in haar ooghoeken zag ik tranen glinsteren. Ik wilde dat ze me nog meer vertelde.

'Dus je hebt nergens spijt van?' vroeg ik.

Ze schudde haar hoofd. 'Absoluut niet. De Selectie heeft mijn leven veranderd, op een heel goede manier. En daarover wil ik met je praten.'

Vragend keek ik haar aan. 'Ik geloof niet dat ik het begrijp.'

Ze zuchtte. 'Ik was een Vier. Ik werkte in een fabriek.' Ze stak haar handen uit. 'Mijn handen waren eeltig en hard, onder mijn nagels zat vuil. Ik had geen relaties, geen status, niets wat me kwalificeerde om een prinses te worden... En toch ben ik hier.'

Nog steeds begreep ik niet wat ze me duidelijk probeerde te maken.

'Maxon, mijn cadeau aan jou is dit: ik beloof je dat ik mijn uiterste best zal doen om deze meisjes te zien door jouw ogen. Niet door de ogen van een koningin of van een moeder, maar door de jouwe. Ook als het meisje van je keuze uit een heel lage kaste komt, ook als anderen vinden dat ze te min is, ik zal altijd openstaan voor jouw argumenten en willen horen waarom jij haar wilt. En ik zal mijn best doen om jouw keuze te steunen.'

Toen het tot me doordrong, begreep ik het. 'Had vader die steun niet? En jij ook niet?'

'Teder meisje heeft haar sterke en haar zwakke kanten. Sommige mensen zullen alleen maar oog hebben voor de mindere aspecten van degenen op wie jij je oog hebt laten vallen, en benadrukken waarom anderen beter zijn. Je zult niets begrijpen van hun kortzichtigheid, maar ik zal er voor je zijn, wie je ook kiest.'

'Je bent er altijd voor me geweest.'

‘Dat is zo,’ zei ze, en ze pakte mijn arm. ‘En ik weet dat ik me binnenkort zal moeten richten naar de wensen van een andere vrouw, maar ik zal altijd van je blijven houden, Maxon.’

‘En ik van jou.’ Ik hoopte dat ze hoorde dat ik dat oprecht meende. Ik kon me niet voorstellen dat mijn liefde voor haar ooit minder zou worden.

‘Ik weet het.’

Ze gaf me een duwtje in de richting van het feest.

Toen we de zaal weer binnenkwamen, werden we begroet met applaus en glimlachjes. Ik dacht na over wat mijn moeder gezegd had. Ik kende niemand die guller was dan zij en ik probeerde die eigenschap van haar over te nemen. Als dit haar cadeau was, dan was dat waardevoller dan ik me op dit moment kon voorstellen. Mijn moeder gaf nooit achteloos iets weg.